

בבית המשפט העליון

בש"פ 243/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המערער: אליהו ניר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 12731-10-23 (כבוד השופט ח' טרסי, כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל וכבוד השופטת ה' רוזנברג שיינרט) שניתנה ביום 31.12.2023

תאריך הישיבה: ח' בשבט התשפ"ד (18.01.2024)

בשם המערער: עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד יגאל דותן; עו"ד חיים יצחקי

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן

פסק-דין

האם על בית המשפט להידרש לטיב הראיות ועוצמתן מקום בו מונחת לפניו בקשתו של נאשם לאסור את פרסום שמו? והאם יש להבחין, בהקשר זה, בין נאשמים בעבירות מין לבין נאשמים בעבירות אחרות?

1. שאלות אלו מתעוררות במסגרת הערעור שלפניי אשר הוגש לפי סעיף 70ד(א)(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 12731-10-23 (כבוד השופט ח' טרסי, כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל וכבוד השופטת ה' רוזנברג שיינרט) שניתנה ביום 31.12.2023. בגדרה של החלטה זו נדחתה בקשת המערער להאריך את תוקפו של צו איסור פרסום שהוטל על שמו, עוד בטרם הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו ביצוע של עבירות מין חמורות.

2. המערער הוא שותף בכיר ומנהל השקעות בקרן הון-סיכון (להלן: הקרן). כעולה מכתב הערעור, הקרן מעסיקה באופן ישיר כמאתיים וחמישים עובדים ובכל שנה משקיעה כמיליארד עד שני מיליארד ש"ח, השייכים לקרוב למאתיים אלף משקיעים מתשעים מדינות שונות. על-פי הנטען, המערער הוא האדם השלישי בבכירותו בקרן, ונוסף על תפקידו זה הוא גם משמש "כדירקטור בכעשר חברות, רובן ישראליות ששווין המצרפי כשבעה מיליארד ש"ח".

3. ביום 21.12.2020 נעצר המערער בחשד לביצוע עבירות מין חמורות בשתי מתלוננות. על פי החשד, ביום 25.11.2020 קיים המערער יחסי מין עם המתלוננת הראשונה, שלא ברצונה. בעקבות פרסום שפרסמה המתלוננת הראשונה ברשת החברתית 'Facebook', כך טענה המשיבה, הוגשה גם תלונה נוספת על אירוע דומה שבוצע במתלוננת השנייה, במהלך שנת 2017.

4. ביום 22.12.2020 קיים בית משפט השלום בפתח תקווה דיון בבקשת המשיבה להאריך את מעצרו של המערער (מ"י 48414-12-20). לאחר ששמע את טענות הצדדים ועיין בחומרי החקירה, קבע בית המשפט כי "החשד הסביר הינו ראשוני ודל", ומשכך שוחרר המערער לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. לצד זאת, לבקשתו של המערער, הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו וכל פרט מזהה לגביו, זאת "הואיל ומדובר בחשד ראשוני בלבד ובחשוד נעדר עבר פלילי". יחד עם זאת, הובהר "כי ככל ויתווספו תלונות נוספות או חשדות נוספים, ניתן לשוב ולבקש את מעצרו וכן ניתן לבקש להסיר את איסור הפרסום".

5. ביום 21.01.2021 הגישה 'תכנית הצינור', המופקת על ידי חברת רשת מדיה בע"מ, וכן כתב התכנית, בר שם אור, בקשה לביטול צו איסור הפרסום, בה נטען כי ארבע נשים פנו למערכת התכנית ודיווחו על עבירות מין שביצע בהן המערער (להלן בהתאמה: התכנית ו-הבקשה הראשונה).

6. ביום 09.03.2021 התקיים דיון בבקשה הראשונה וביום 16.03.2021 ניתנה החלטת בית המשפט בגדרה נדחתה הבקשה (פ"ר 36297-03-21). זאת, נוכח העובדה שנמצא כי עוצמת הראיות טרם התחזקה מאז ניתנה החלטתו הקודמת של בית המשפט. בפרט נקבע, כי לא הורם הנטל להראות כי חל שינוי נסיבות המצדיק את הסרת צו איסור הפרסום, בשים לב לשלב בו הייתה עודנה מצויה החקירה, בראי עוצמת הראיות שנמצאו לחובת המערער – ואיזונים של השניים אל מול הנזק שעלול להיגרם לו מפרסום שמו.

יחד עם זאת, נקבע, כי "אין בהחלטתי זו כדי לסתום את הגולל וככל שהחקירה תתפתח [...] יהיה מקום לבחון בקשה זו מחדש".

7. בקשה נוספת הוגשה על ידי התכנית ובר שם אור ביום 06.06.2023 לבית משפט השלום בפתח תקווה (להלן: הבקשה השנייה). לאחר שבית המשפט קיים בה דיון, ניתנה ביום 12.07.2023 החלטת ביניים בבקשה השנייה, בה נקבע כי נוכח הצהרת המשיבה לפיה עתיד להתקיים למערער שימוע לפני הגשת כתב אישום, יש להמתין לתוצאותיו של שימוע זה. לצד זאת נקבע, כי "ככל שההחלטה בעניין כתב אישום לא תינתן בתקופה הקרובה, אבחן בחיוב קבלת הבקשה לגופה".

8. בהמשך הדברים, ביום 08.10.2023, הודיעה המשיבה כי לאחר שהתקיים למערער שימוע – הוחלט על העמדתו לדין. כתב אישום הוגש ביום 10.10.2023 לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בנסיבות אלה, ביום 27.10.2023 הורה בית משפט השלום בפתח תקווה על מחיקת הבקשה השנייה ועל כך "[ש]איסור הפרסום יעמוד בתוקף עד להחלטת בית המשפט המחוזי בעניין".

9. בתמצית שבתמצית, על פי עובדות כתב האישום, המערער נהג לעשות שימוש באפליקציית 'Tinder' לצורך יצירת קשר עם נשים. כתב האישום מייחס למערער שתי עבירות של אינוס ושתי עבירות של מעשה סדום, בגין שלושה אירועים שונים – בשנים 2017, 2019 ו-2020, אשר אירעו במהלך מפגשים עם שלוש נשים שהכיר באמצעות האפליקציה.

10. בו ביום הגשת כתב האישום, ובשל הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, הקובע כי צו איסור פרסום שמו של חשוד יפקע יחד עם הגשת כתב אישום נגדו, הגישו באי כוח המערער "בקשה דחופה להארכת תוקף צו איסור פרסום" (להלן: הבקשה). בעיקרם של דברים, באי כוחו של המערער, אשר היה מצוי בשירות מילואים באותה העת ובשל כך הוגשה הבקשה ללא ידיעתו, הפנו את מרבית טיעוניהם נגד המסד הראייתי שבבסיס כתב האישום, זאת לצד טענות נוספות ביחס להתנהלות הרשויות בטרם זה הוגש. ביום 19.12.2023 צורפה גם עמדתו של המערער עצמו, אשר הוסיף וטען כי בשל תפקידו הבכיר בקרן, פרסום שמו, במיוחד בעת הזו, עלול "בהסתברות גבוהה לגרום השמדת ערך קולוסאלית אשר תיפול על כתפיהם של משקיעים בארץ ובחו"ל".

11. ביני לביני, ביום 15.10.2023, הוגשה תגובת המשיבה לבקשה. בתגובתה זו, עמדה היא על כך שהבקשה נסמכת, בעיקרה, על נימוקים ראייתיים שאינם ממין העניין ככל שהדבר נוגע לבקשות איסור פרסום. עוד נטען, כי אין דינו של חשוד כדין נאשם, שהלוא לאחר הגשת כתב אישום גובר האינטרס הציבורי בפרסום שמו. המשיבה הוסיפה

וטענה "כי במקרה שלפנינו איסור פרסום שמו של המבקש [המערער – ח' כ'] מנע אפשרות לחשיפת נפגעות אפשריות נוספות וסיבה זו מתווספת לצורך באזהרת הציבור מפניו]".

12. ביום 26.12.2023 קיים בית משפט קמא דיון בבקשה. כעולה מפרוטוקול הדיון, באי כוח המערער מיקדו את טענותיהם בעוצמת הראיות כמו גם בטענה כי פרסום שמו עלול לגרום נזק לקרן, למשקיעה ואף למשק הישראלי כולו. לצד זאת, נטען כי בשל שירות ילדי המערער במילואים, אף לא ניתנה לו הזדמנות לעדכנם בדבר הגשת כתב האישום. בנסיבות אלה, באת כוח המשיבה הביעה את נכונותה לדחות את פרסום שמו של המערער, במקרה שהבקשה תידחה, וזאת על מנת ליתן לו שהות להיערך לכך. בהחלטה שניתנה על ידו עם תום הדיון, הבהיר בית משפט קמא כי לא מצא לנכון לקיים דיון בעוצמת הראיות, משום ש"על פי הפסיקה המוכרת לנו" אין לכך מקום כאשר מדובר בנאשם, להבדיל מחשוד. יחד עם זאת, ניתנה למערער שהות לשם הגשת טיעונים משפטיים משלימים בעניין זה.

13. בהשלמת הטיעון שהגיש המערער ביום 29.12.2023 נטען, כי יש מקום להידרש לעוצמת הראיות לחובת נאשם בעבירות מין מקום בו הוא מבקש לאסור על פרסום שמו – זאת, בהסתמך על החלטה שניתנה בב"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 91881/05 פלוני נ' מדינת ישראל (29.06.2005) (להלן: עניין פלוני), כמו גם על סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, המסמיך את בית המשפט להורות על קיום דיון בדלתיים סגורות, בין השאר, "לשם הגנה על ענינו של [...] נאשם בעבירת מין".

14. ביום 31.12.2023 ניתנה, כאמור, החלטת בית משפט קמא בבקשה. בפתח החלטתו זו עמד בית משפט קמא על חשיבותו של הכלל בדבר פומביות הדיון, כמו גם על כך שסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, הוא אך החריג לכלל זה. עוד ציין בית משפט קמא כי על פי ההלכה בכגון דא, על המבקש לאסור את פרסום שמו להצביע תחילה על נזק חמור שעלול להיגרם לו מהפרסום; וכן לשכנע את בית המשפט כי יש להעדיף את מניעתו של נזק זה על פני העניין הציבורי שבפרסום. נקבע, כי הנטל המוטל על נאשם, להבדיל מחשוד, יהא כבד יותר. לצד זאת הוזכר, גם, כי בפסיקה הודגש לא פעם האינטרס הציבורי שבפרסום שמם של חשודים ונאשמים בעבירות מין, כבעניינו אנו.

15. לא זו אף זו. נפסק, כי אין "מקום להיזקק לבחינתן של ראיות לכאורה לצורך הכרעה בשאלת איסורו של פרסום", וכי הדבר "אושש כהלכה יציבה בהחלטות שונות של בית המשפט העליון לאורך השנים, ויושם גם בערכאות המבררות". אשר להחלטה בעניין פלוני, עליה התבסס המערער בהשלמת הטיעון שהגיש, העיר בית משפט קמא כי "כבודו של החלטה זו במקומה מונח, אך היא לא נסמכה על פסיקה, אף לא זכתה לתולדות בפסיקה

עוקבת, והיא חורגת בעליל מהקו המובהק של ההלכה הנוהגת". בנסיבות אלו, מצא בית משפט קמא כי אין מקום להידרש לגופן של הטענות שהעלה המערער בהקשר זה.

16. לגופם של דברים נקבע, כי המערער לא עמד בנטל המוטל עליו להצביע על חשש מגרימתו של נזק חמור, כנדרש. ביתר פירוט, נפסק כי הטענות לפגיעה בקרן ובכלכלת המדינה הועלו "ללא אסמכתאות". עוד הובהר, כי אין כל חולק על כך שלמערער ולבני משפחתו עלול להיגרם נזק מפרסום שמו. יחד עם זאת, נקבע כי נזק זה אינו חורג מגדרי הנזקים הטבעיים הנלווים להגשת כתב אישום נגד אדם. בנסיבות האמורות, ומאחר שהמערער לא הרים את הנטל הראשוני בדבר הוכחת החשש לגרימתו של נזק חמור, מצא בית משפט קמא כי אין כל צורך לבחון את האינטרס הציבורי שבפרסום שמו.

17. בהתאם לכל האמור, בקשת המערער נדחתה, תוך שנקבע כי צו איסור הפרסום יפוג רק בתוך 30 ימים, ביום 31.01.2024.

18. מכאן הערעור שלפניי.

טענות הצדדים

19. בערעורו שב המערער על הטענה לפיה על בית המשפט להידרש לעוצמת הראיות הקיימות לחובתו של הנאשם, מקום בו מונחת לפניו בקשה לאיסור פרסום שמו מכוח סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט; זאת, כך נטען, במיוחד כאשר מדובר בנאשם בעבירות מין. דרישה זו, טען המערער, מבוססת הן על ההחלטה בעניין פלוני ועל סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, והן על אופן התנהלותם של הליכים פליליים בעניינן של עבירות מין. טענתו זו, סוכמה כדלהלן – "יהנה נאשם עבירות מין מהחרגת הפרסום מכח חולשת הראיות במקרים מיוחדים, כאשר חולשת הראיות ניכרת בשלב הראשון של הגשת כתב האישום".

20. בהתבסס על גישתו זו, העלה המערער בערעורו טענות רבות ביחס למחדלי חקירה נטענים, ביחס להתנהלות פרקליטות המדינה וביחס לקשיים שעולים לטענתו מעדויות המתלוננות ומהתנהלותן. לטענת המערער, כל אלה, כאשר בצדם ההחלטות בבקשה הראשונה והשנייה – מצביעים על קשיים ראיתיים משמעותיים.

21. לצד הטענות האמורות, שב המערער על טענתו כי פרסום שמו עלול לגרום נזק חמור לצדדים שלישיים. המערער חידד והטעים כי טענתו זו מתמקדת בצדדים אלו "ולא בנזק הוודאי שיגרם לו ולבני משפחתו"; שכן, עם נזק זה, כך נטען, המערער "השלים". יחד עם זאת, שב הוא על החשש כי הפרסום יגרום נזק לקרן, למשקיעיה ולכלכלה

הישראלית כולה. בתוך כך הודגש, כי "תחום הפיננסים [...] מבוסס על אמון אישי. די בחשד, ולו הקל ביותר, לעבירה שבוצעה על ידי מנהל בקרן, כדי לגרום לקרן מכה עצומה".

22. המשיבה מצידה סברה כי דין הערעור להידחות. בתשובתה, סמכה היא את ידה על החלטת בית משפט קמא, אשר לעמדתה, מיישמת כהלכה את הדין החל בנדון. ביתר פירוט, טענה המשיבה כי הגשת כתב אישום מהווה 'קו פרשת מים', שלאחריו אין עוד מקום להידרש לעוצמת הראיות הקיימות לחובת הנאשם.

23. אשר לטענה בדבר החשש מגרימתו של נזק חמור נטען, כי אין בעצם העובדה שהמערער נושא בתפקיד מסוים, רם ככל שיהיה, כדי להצדיק את איסור פרסום שמו. בהקשר זה, הפנתה המשיבה לפסיקה בעניינם של פסיכיאטר, רב ידוע ודמויות פוליטיות – אשר מצביעה, לטענתה, על כך שאין להבחין בין נאשמים 'רמי מעלה' לבין מי שאינם כאלה.

24. עוד נטען, כי גם אם יש מקום 'למתוח' את החריג הקבוע בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט עד לכדי נזקים שעלולים להיגרם לצדדים שלישיים, דהיינו – שלא לנאשם או לבני משפחתו, הרי שהדבר צריך להיעשות במשורה ובמקרים חריגים בלבד.

25. לצד כל האמור, הדגישה המשיבה כי האינטרס הציבורי שבפרסום שמו של המערער – גבוה. זאת עשתה, תוך שעמדתה על כך שכתב האישום מצביע על התנהלות פוגענית ושיטתית. לפיכך נטען, כי יש בפרסום שמו של המערער כדי להתריע בפני נפגעות פוטנציאליות על הסכנה הנשקפת ממנו וכדי לעודד את מי שנפגעו בעבר להגיש תלונה.

26. בדיון שהתקיים לפניי ביום 18.01.2024 הודה בא כוח המערער, כי המעבר משלב החקירה לשלב הגשת כתב אישום הוא שלב משמעותי. יחד עם זאת, הוא הוסיף כי לגישתו, מקום בו המסד הראייתי שבבסיס כתב האישום אינו מן המשופרים, ובפרט כשמדובר בעבירות מין – ראוי, בכל זאת, להידרש לתשתית הראייתית. כך נטען, כי טיב הדיון בעבירות מין והגינוי החברתי הנלווה להן מצדיקים התייחסות משפטית מיוחדת.

27. באת כוח המשיבה חידדה את טענתה לפיה הגשת כתב אישום מהווה 'קו פרשת מים'. בפרט, נטען, כי הגשת כתב האישום משפיעה, בהקשר זה, בשני 'וקטורים' – הראשון, הוא המסד הראייתי; דהיינו, נטען כי הגשת כתב האישום מושתתת על הנחה בדבר התעצמות ראייתית לחובתו של הנאשם. השני, נוגע להתעצמות האינטרס הציבורי שבחשיפת שמו של מי שנאשם בפלילים, להבדיל מחשוד. לצד זאת נטען, כי הליך של

בחנינת הראיות במסגרת בקשות כבקשה דנן אינו מעוגן בדין ועלול לסרב את ההליך הפלילי, המורכב ממילא.

28. להשלמת התמונה יצוין, כי ערב הדיון בערעור, ביום 17.01.2024, הוגשה בקשה מטעם התכנית ובר שם אור, "להצטרף כמשיבים בערעור ו/או כמבקשים המתנגדים לקבלת הערעור". בהחלטתי מאותו היום הוריתי על דחיית בקשה זו, מן הטעמים אשר פורטו בה.

דיון והכרעה

איסור פרסום שמם של חשודים ונאשמים – המסגרת הנורמטיבית

29. נקודת המוצא לדיוננו נטועה בעקרון החוקתי בדבר פומביות הדיון, אשר מעוגן בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה:

פומביות הדיון 3. בית משפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק.

30. אחת מנגזרותיו של עקרון זה, שקבוע גם בסעיף 68 לחוק בתי המשפט, היא פרסום התוכן של דיונים משפטיים, לרבות זהותם ושמותיהם של חשודים ונאשמים (ראו למשל: בש"פ 6988/19 פרץ נ' הוצאת עיתון הארץ, פסקה 24 (26.11.2019) (להלן: עניין פרץ); רע"פ 130/18 שרביט נ' משטרת ישראל, פסקה 9 (10.01.2018) (להלן: עניין שרביט)). עקרון פומביות הדיון נועד להבטיח את תקינותו ושקיפותו של ההליך השיפוטי, כמו גם לחזק עקרונות דמוקרטיים בדבר חופש הביטוי והעיתונות (עניין פרץ, בפסקה 24). היטיב לבטא דברים אלו השופט מ' חשין, כדלהלן:

"בעשותו במלאכת השיפוט, לעולם יראה עצמו שופט כמו יושב הוא בבית זכוכית או בחלון ראווה הנשקף אל הרחוב; כל עובר-ושב רשאי להתבונן בו, לבחון אותו ולבקר אותו. וגם לשבחו ולהשתבח בו" (בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658, 662 (2004) (להלן: עניין תורג'מן)).

31. נוסף על כך, הוטעם בפסיקתנו כי פומביות הדיון הכרחית גם כדי לסייע בעד רשויות אכיפת החוק ועל מנת להתריע בפני הציבור על מסוכנות הנשקפת מחשוד, ואף ביתר שאת, מנאשם (ראו למשל: בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.07.2005) (להלן: עניין פרי)). לצד זאת, נקבע לא אחת כי דברים אלו מקבלים אך משנה תוקף – מקום בו מדובר בחשוד או בנאשם בעבירות מין, זאת נוכח האתגר המוכר בחשיפתן של עבירות אלו, בשים לב לקשיים עימם מתמודדים נפגעי ונפגעות עבירות

אלו ובשל הצורך המיוחד להזהיר את הציבור מפניהם של עברייני מין (עניין פרי, בפסקה 4; עניין תורג'מן, בעמוד 667; עניין שרביט, בפסקה 9; בש"פ 2211/15 ריזקאן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.04.2015) (להלן: עניין ריזקאן); כן ראוי לציין, בהקשר זה, כי בארצות הברית ישנם חוקים מדינתיים ופדרליים המחייבים מורשעים בעבירות מין להירשם במרשם, הנגיש לכל, בו מצוי שמם, כתובת המגורים שלהם ותמונתם. ראו, באופן כללי: Amanda Y. Agan, *Sex Offender Registries: Fear without a Function*, 54 J.L. & ECON. 207 (2011).

32. מסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, שהוזכר לעיל, עולה אם כן, כי נוכח מעמדו של עקרון פומביות הדיון, אין לפגוע בו אלא בהוראת חוק מפורשת (עניין תורג'מן, בעמוד 663). הווה אומר – פומביות הדיון היא הכלל, איסור הפרסום הוא החריג (ראו למשל: בש"פ 5257/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.09.2022) (להלן: בש"פ 5257/22)).

33. ואכן, ישנן מספר הוראות בדין המאפשרות לבית המשפט להסיג לאחר את עקרון פומביות הדיון, בעת שזה מתנגש עם ערכים ואינטרסים אחרים (ראו למשל: עניין תורג'מן, בעמודים 665-666; להרחבה ראו: יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי 415-426 (2021)). כזו היא הוראת סעיף 70(ה1) לחוק בתי המשפט, העומדת במוקד ענייננו, ואשר לשונה כדלהלן:

איסור פרסומים (1) בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום או פרט אחר מפרטי החקירה, אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום; הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת;

34. עיננו הרואות, כי סעיף 70(ה1) לחוק בתי המשפט מסמיך את בית המשפט להורות על איסור פרסום שמו או פרט אחר מפרטי החקירה של חשוד או נאשם, אם השתכנע כי הפרסום עלול לגרום לו נזק חמור וכי יש להעדיף את מניעתו של נזק זה – על פני העניין הציבורי שבפרסום.

35. בעניין תורג'מן התווה בית משפט זה את הדרך בה יהלך בית המשפט כאשר מונחת לפניו בקשה מכוח סעיף זה. יצוין, כבר עתה, כי באותו עניין נדונה בקשתו של חשוד. יחד עם זאת, וכפי שיורחב להלן, ברבות השנים בתי המשפט התבססו על פסק

הדין בעניין תורג'מן גם בעת שדנו בעניינם של נאשמים, תוך שחודדו השינויים המתחייבים מכך.

36. תחילה, על המבקש לאסור את פרסום שמו להצביע על כך שעלול להיגרם לו נזק חמור, אילו לא ייעשה כן. מובן, כי אין המדובר בכל נזק שהוא (עניין תורג'מן, בעמוד 670), שהרי "אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו", ולפיכך יש להצביע על "נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל" (רע"פ 7276/13 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.11.2023) (להלן: עניין פינטו)). נטל זה, אם כן, הוא נטל כבד במיוחד (בש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית, פסקה 8 (13.03.2019) (להלן: עניין שופטת אלמונית)). במסגרת בחינת תנאי זה, על בית המשפט להידרש לנסיבותיו האישיות של המבקש ובפרט אישיותו, מצבו המשפחתי, מצבו הנפשי ועוד (להרחבה ראו: עניין תורג'מן, בעמודים 670-671; רע"פ 8233/21 פלוני נ' בריינר, פסקה 27 (14.12.2021) (להלן: עניין בריינר)).

37. לא אחת, התנאי בדבר היותו של הנזק 'חריג', דהיינו – נזק שאינו תוצר לוואי טבעי של ההליך הפלילי, נדון בפסיקתנו. כך למשל, נפסק כי טענות לפגיעה כלכלית אינן חורגות מגדרי הנזקים הרגילים הנלווים להליך (ראו למשל: בש"פ 5257/22, בפסקה 9). לא זו אף זו. נפסק כי אין בעובדה שהמבקש נושא בתפקיד ציבורי או במשרה שעלולה להיפגע בשל הפרסום, כשלעצמה, כדי להצדיק את איסור הפרסום. שהלוא, הנזק שעלול להיגרם לאדם הנושא במשרה שכזו אומנם חמור יותר, אך מתוך כך גם גובר האינטרס הציבורי בפרסום שמו. כך נפסק בעניינו של עורך דין (בש"פ 5257/22, בפסקה 9); בעניינו של ראש עיר (עניין בריינר, בפסקה 28); בעניינה של מורה (בש"פ 5675/14 לייפר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 12 (10.09.2014)); בעניינו של רופא נשים שיוחס לו עבירות מין חמורות (בש"פ 1262/19 פלוני נ' מדינת ישראל (27.02.2019) (להלן: בש"פ 1262/19)); בעניינה של שופטת (עניין שופטת אלמונית, בפסקה 14); ועוד.

38. גם אם עמד המבקש בנטל הראשוני להוכחת חשש מפני גרימתו של נזק חמור, עליו להצביע על קשר-סיבתי צפוי בין פרסום שמו לבין גרימתו של נזק זה. לאחר מכן, על בית המשפט לשקול את האינטרס הציבורי הגלום בפרסום שמו של המבקש, ולאזנו אל מול הנזק האמור. ודוק: בית המשפט נדרש למלאכת איזון זו, רק בתנאי שהמבקש עמד בנטל הראשוני המוזכר לעיל (עניין תורג'מן, בעמוד 668).

39. בחינת האינטרס הציבורי הגלום בפרסום נחלקת לרובד כללי ורובד פרטיקולרי. אשר לרובד הכללי, "אקסיומה היא – שלציבור יש עניין בפרסום הליכי בית-המשפט"

והמדובר בעניין שהוא מן המפורסמות שאינן צריכות ראייה (עניין תורג'מן, בעמוד 667). במישור הפרטיקולרי, יש להידרש לזהות החשוד, למהות המעשים, למידת תרומתו של הפרסום לקידום חקר האמת ועוד (שם, בעמוד 667). כאמור לעיל, אזהרת הציבור מפני המסוכנות הנשקפת מהחשוד או מהנאשם – מהווה אף היא שיקול בהקשר זה (ראו למשל: רע"פ 4898/17 פלוני נ' אגף המכס והמע"מ חקירות ירושלים, פסקה 14 (02.07.2017) (להלן: רע"פ 4898/17)), לא כל שכן, כאשר מדובר בחשוד או בנאשם בעבירות מין (ראו: פסקה 31 שלעיל).

40. זאת ועוד. נפסק כי כאשר מדובר בחשוד, יש להידרש לטיב הראיות הקיימות לחובתו, שכן ככל שהראיות מוצקות ומבוססות יותר הרי ש"קרב והולך מועד הגשתו של כתב-אישום – כן גדל האינטרס הציבורי הפרטיקולרי בפרסום פרשת זהותו של החשוד, ולהפך" (עניין תורג'מן, בעמוד 668).

41. מעבר לכל האמור, לא אחת הובהר כי החריג הקבוע בסעיף 70(ה1)(1) יפורש על דרך הצמצום (ראו למשל: בש"פ 1262/19, בפסקה 8). דברים אלו מקבלים אך משנה תוקף מקום בו מדובר בנאשם, להבדיל מחשוד – אשר בעניינו יורה בית המשפט על איסור פרסום שמו רק מטעמים מיוחדים (ראו למשל: בש"פ 2563/23 חמאדה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (02.04.2023) (להלן: עניין חמאדה); בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.02.2012) (להלן: עניין חדד)).

42. כפי שהיטיבה לבטא את הדברים באת כוח המשיבה בדיון שהתקיים לפניי – הגשת כתב האישום משפיעה על השיקולים בכגון דא בשני מישורים: הראשון, נוגע למידת העניין הציבורי שיש בפרסום שמו של המבקש (ראו למשל: בש"פ 10731/08 מיצקין נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (04.01.2009) (להלן: עניין מיצקין); עניין חמאדה, בפסקה 11; עניין ריזקאן, בפסקה 12). השני, נוגע למסד הראייתי שעומד לחובתו של המבקש. שהרי, בשים לב להוראת סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, לא יועמד אדם לדין אלא כאשר התביעה השתכנעה כי ישנו סיכוי סביר להרשעתו בהתבסס על חומר הראיות (ראו, מני רבים: דנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל, פסקה 21 לחוות דעתו של השופט א' שטיין (15.12.2021)). אשר על כן, "עצם הגשת כתב האישום מעידה על קיומה של רמה ראייתית מבוססת יותר לביצוע העבירה ועל כן נקודת האיזון נוטה לעבר זכות הציבור לדעת והאינטרס הציבורי בפומביות הדיון" (בש"פ 1262/19, בפסקה 9; ראו גם: עניין מיצקין, בפסקה 17; עניין פרי, בפסקה 5; עמיקם הרפז ומרים גולן משפט ושיטור: זכויות אדם וסמכויות משטרה 370 (2018)).

43. נוכח האמור לעיל, נפסק לא אחת כי מטעמים של מדיניות שיפוטית אין מקום להידרש לעוצמת הראיות לחובתו של נאשם, בעת בחינת בקשה לפי סעיף 70(ה1)(1)

לחוק בתי המשפט, וזאת להבדיל מחשוד (בש"פ 4495/21 אוריל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.06.2021) (להלן: עניין אוריל); עניין ריזקאן, פסקה 12; עניין חדד, בפסקה 14; בש"פ 1262/19, פסקה 9). עוד הובהר, כי בראי האמור, בית המשפט אינו מחויב להחלטה שהתקבלה בעניין איסור הפרסום במסגרת הליך המעצר (עניין אוריל, בפסקה 6).

האם יש מקום להידרש לתשתית הראייתית בענייננו?

44. כעולה מהפסיקה בכגון דא – הגשת כתב אישום מסמנת נקודת מפנה בהליך הפלילי. היא משפיעה לאין שיעור על האינטרס הציבורי בפרסום, שהלוא מדובר במימוש העקרון החוקתי בדבר פומביות הדיון במובנו הצר ביותר (ראו והשוו: עניין פינטו, בפסקה 13). כמו כן, מובלעת בהגשת כתב האישום הנחה בדבר קיומה של תשתית ראייתית מעובה יותר.

45. בהתאם לאמור, ברי כי דינה של טענתו המשפטית של המערער – להידחות. עינינו הרואות כי טענה זו עלתה פעם אחר פעם ונדחתה בפסיקת בית משפט זה, הן מטעמי מדיניות משפטית והן בראי ההנחה ביחס לתשתית הראייתית.

46. עתירתו של המערער, כי בית המשפט יידרש למסד הראייתי שבתיק, בדומה לנעשה בהליכי מעצר, אינה מעוגנת בסדר הדין הפלילי (ראו למשל: עניין אוריל, בפסקה 7) ואף אינה מתיישבת עם הגיונו, שהלוא אין הפגיעה באדם בדמות שלילת חירותו כפגיעה הנובעת מפרסום שמו. זאת ועוד. טענתו של המערער כי יש בקשיים הראייתיים עליהם הצביעו בתי המשפט אשר דנו בהליכי המעצר כדי להצדיק את פרסום שמו כעת, אף היא נדחתה בעבר, עת שנפסק כי אין בית המשפט מחויב להחלטות שהתקבלו בשלבים אלו (עניין אוריל, בפסקה 6). כן ראוי לציין כי גישת המערער טומנת בחובה גם קושי מעשי, הגלום בבעייתיות המובנית מאליה שבהידרשות המותב הדן בהליך העיקרי לגופן של טענות הצדדים בעניין הראיות, כבר בפתח ההליך (בש"פ 1262/19, בפסקה 10; עניין אוריל, בפסקה 7).

47. על כל האמור אוסיף, כי סבורני שהייתה זו אף כוונתו של המחוקק כי בית המשפט לא ידון במסד הראייתי בעת בחינת בקשה על איסור פרסום שמו של נאשם, שכן ההנחה בדבר התעצמות המסד הראייתי והאינטרס הציבורי שבפרסום, מובלעת לטעמי – בכלל הפקיעה האוטומטית, הקבוע בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט.

48. לעמדתי, כל קביעה אחרת הייתה בעלת השלכות רוחב שליליות, המתבטאות בסרבול ההליך הפלילי – וכפועל יוצא של כך, פגיעה בהגשמת התכליות הניצבות ביסודו. ידועה בהקשר זה הערת השופט י' עמית לפיה המשפט הפלילי עבר "משיח של

ראיות לשיח של זכויות" (ע"פ 4039/19 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 102 (17.03.2021)). בענייננו אנו, הידרשות לראיות, בשם ההגנה לכאורה על זכויותיהם של נאשמים, עלולה לסבך את ההליך הפלילי ולהופכו למורכב יותר – שלא בטובתם של ציבור הנאשמים או הציבור כולו.

49. יוזכר, כי המערער תמך את טענתו האמורה בהחלטה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי בעניין פלוני, ועיון בה מגלה כי היא אכן מצדדת בטענתו זו. אולם, כפי שניתן להיווכח, החלטה זו אינה פוסעת בתלם הפסיקה החרושה היטב, ולראיה כי מלבד החלטה זו, אשר ניתנה כזכור בשנת 2005, לא השכיל המערער להצביע על כל אסמכתא התומכת בה, לבטח לא מתוך פסיקת בית משפט זה.

50. נוסף על האמור, סבורני כי אין כל הצדקה להחריג את עניינם של נאשמים בעבירות מין מהכלל שהוזכר, כפי שדרש המערער. כזכור, המערער טען כי דרישתו זו מבוססת, בין השאר, על סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט הקובע כי בית המשפט רשאי לקיים דיון בדלתיים סגורות במטרה להגן על ענייניו של נאשם בעבירות שכאלה. אכן, הפסיקה עמדה, לא אחת, על כך שהנזק הנגרם לחשודים ולנאשמים בעבירות מין הוא נזק ברור ומוחשי – והדבר אינו דורש כל הוכחה (ראו, מני רבים: עניין מיצקין, בפסקה 17). הוראת סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט היא אך ביטוי נוסף להכרה בכך (ראו למשל: עניין TTD, בפסקה 15).

51. יחד עם זאת, כאמור לעיל, בית משפט זה הבהיר חזור והבהר כי דווקא כשמדובר בחשודים ובנאשמים בעבירות מין – ישנו אינטרס ציבורי משמעותי יותר בחשיפת שמם: הן כדי להתריע על המסוכנות הנשקפת מהם הן על מנת להביא נפגעים ונפגעות נוספים לכדי תלונה. לעתים מדובר, אם כן, בפיקוח נפש של ממש (בש"פ 6160/15 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.10.2015)), זאת נוכח העובדה, שלמרבית הצער, "תופעה של רצדיביזם בעבירות הללו – מצויה ושכיחה" (רע"ב 3852/20 ברברמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 8 (04.01.2021); ראו גם: רע"ב 3475/22 פלוני נ' ועדת שחרורים במקום מושבה בבית סוהר מעשיהו, פסקה 7 (11.08.2022); Genevieve Parent, Jean-Pierre Guay & Raymond A. Knight, *Can We do Better: The Assessment of Risk of Recidivism by Adult Sex Offenders*, 39 CRIM. JUST. & BEHAVIOR 1647 (2012)). אציין, כי שיקול אחרון זה מקבל אך משנה תוקף בענייננו – מקום בו על פי הנטען, המערער פעל, לכאורה, בדפוס קבוע לפגיעה בקורבנותיו והא ראייה כי, לכאורה, פרסום שמו ברשת הביא את המתלוננת השנייה להגיש את תלונתה. אשר על כן, דומני כי הצבת משוכה נוספת, בדבר הידרשות לעוצמת הראיות העומדות לחובת הנאשם – דווקא כשמדובר בעבירות מין, אינה מתיישבת עם העקרונות שנקבעו בפסיקתנו.

52. למעלה מן הצורך אציין, כי מקצתן של טענות המערער, המופנות נגד הקשיים שישנם בעדותן של המתלוננות, לא היו נשמעות אף לו דובר בהליך מעצר, שהרי "בית המשפט אינו נדרש בשלב המעצר לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין" (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2008); ראו גם: בש"פ 270/24 אלשאעפי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.01.2024)).

53. בהתאם לכל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי בדין קבע בית משפט קמא כי אין מקום להידרש לטיב הראיות העומדות לחובת המערער, כמו גם לעוצמתן, בבחינת שאלת פרסום שמו.

טיב הנזק שעלול להיגרם מהפרסום בענייננו

54. עוד אציין, כי לא ראיתי לנכון להתערב בקביעת בית משפט קמא לפיה המערער לא הצביע על נזק חמור, כנדרש לפי סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט. משכך, בדין גם לא נדרש בית משפט קמא לדיון בעניין הציבורי שבפרסום שמו, על אף שזה מובן אליו, כמו גם לאיזון האינטרסים בינו ובין הנזק שהפרסום עלול לגרום.

55. כזכור, טענתו של המערער בהקשר זה, כפי שחודדה בערעורו – אינה מבוססת על החשש מפגיעה בו או בבני משפחתו, אלא על החשש מפגיעה בקרן, במשקיעה ובציבור כולו. אציין, כי אף אני, כבית משפט קמא, מצאתי כי טענה זו נטענה ללא אדנים משפטיים או ראיתיים ראויים.

56. לא זו אף זו. סבורני שדווקא מן הטעמים עליהם עמד המערער, לפיהם "תחום הפיננסים [...] מבוסס על אמון אישי" – הכף נוטה לעבר דחיית בקשתו לאסור את שמו בפרסום. כפי שצוין והודגש על-ידי המערער בעצמו, הוא מכהן כדירקטור בכעשר חברות ששווין המצרפי הוא כשבעה מיליארד ש"ח. המערער אומנם לא הבהיר אם מדובר בחברות ציבוריות או בחברות פרטיות, אך הדברים שייאמרו להלן יפים בהתייחס לכל אלו, ואבאר.

57. כידוע, קיומו של שוק תקין מושתת על עקרון הגילוי הנאות (ראו למשל: שרון חנס "לקראת מבחן חדש למהותיות בניירות ערך: בין מבחן התוחלת למבחן הקו הבוהק" ספר סלים ג'ובראן 1175, 1175 (אהרן ברק, מוחמד ותד, גד ברזילי ז"ל ודורית פרידמן עורכים, 2023) (להלן: חנס)). שהלוא, "רק גילוי נאות – גילוי ראוי – יאפשר למשקיעים להחליט באורח רציונלי מה יעשו" (ע"פ 4675/97 רזוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 337, 353 (1999)). תכליתה של חובת הגילוי הנאות היא "בחשיפתם של הנתונים הרלוואנטיים למשקיע ובמניעת הטעייתו" והיא נועדה "למנוע מאחרים להפוך את המשקיע לנטול תבונה"

שהרי "לא ניתן לנהל שוק הון הוגן ללא פומביות הגונה" (ע"א 5320/90 א.צ. ברנוביץ נכסים והשכרה בע"מ נ' רשות ניירות ערך, פ"ד מו(2) 818, 830-831 (1992) (להלן: עניין ברנוביץ); ראו גם: ע"פ 6426/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 53 (28.01.2024) (להלן: עניין ביטון)).

58. ודוק, זרימת מידע שוטפת, היא שמבטיחה שקיפות, שכתורה מאפשרת למשקיע סביר לקבל החלטה מבוססת אודות אופן השקעת ממונו, ולכלכל צעדיו בתבונה. כאשר בחברות ציבוריות עסקינן, המחוקק הקנה הגנות סטטוטוריות שביטוין בא בהוראות חוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968, ותכליתן להתגבר על כשל השוק שקיים בשוק ההון. כשל שוק זה נובע מפיקוח 'מוחלש' של בעלי המניות על הנעשה בחברה, המבוסס, בין השאר, על היותם 'מיודעים' פחות לנעשה בה (זוהר גושן "בעיית-הנציג כתיאוריה מאחדת לדיני התאגידים" ספר זיכרון לגואלטיארו פרוקצ'יה – חיבורי משפט 239, 254-255 (1996)). אם כן, האדישות הרציונלית שמאפיינת את אותם בעלי מניות, מטבעה, מובילה לא אחת – למעורבות דלה מצדם שכן השקעת המשאבים הכרוכה במעורבות פעילה בחברה, אינה כדאית עבורם (שם, בעמודים 245-246; דב סולומון "אדישות רציונלית של בעלי מניות: כיצד לעורר את ציבור המשקיעים מתרדמתו?" עיוני משפט לט 317, 326-328 (2016)).

59. דיני ניירות הערך נועדו לשמור בעיקר על אותם משקיעים אשר "מפקירים עצמם" לביצוע השקעה כזו או אחרת, מבלי להקדים לכך די בדיקות ובידורים, ולאפשר להם לסמוך על ההנחה כי הרשות פוקחת עיניה כדי להבטיח שהדברים הנגלים לעיניהם הם הדברים כהווייתם (ראו למשל: בג"ץ 1715/97 לשכת מנהלי ההשקעות בישראל נ' שר האוצר, פ"ד נא(4) 367, 390 (1997)); ת"א (כלכלית ת"א) 11283-09-16 רותם נ' רשות ניירות ערך, פסקה 27 (24.06.2019); שרון חנס ואלון קלמנט "חישוב הנזק בתובענה ייצוגית בגין הטעיה בניירות-ערך" עיוני משפט לה 639, 670 (2013)). לצד זאת, דיני ניירות הערך נועדו גם לקדם מסחר יעיל במידע, במטרה לשמור על יעילות השווקים הפיננסיים ולשפר את הקצאת המשאבים היעילה במשק (זוהר גושן וגדעון פרחמובסקי "תפקידים המרכזי של דיני ניירות ערך" קרית המשפט ו 3, 5 (2006)).

60. כפועל יוצא מעקרון הגילוי הנאות, תאגיד הכפוף לדיני ניירות ערך נדרש להגיש דיווח מידי על כל התפתחות מהותית הקשורה בענייניו (תקנה 36(א) לתקנות ניירות ערך (דוחות תקופתיים ומידיים, התש"ל-1970) (להלן: תקנות ניירות ערך); חנס, בעמודים 1175-1176; עידו באום "בשבחו של מבחן התוחלת: עקרון המהותיות והתמודדות עם חוסר ודאות בדיני ניירות ערך" משפטים מד 477, 481 (2014)). מהותיות, בהקשר זה, פורשה בפסיקתנו כמידע העשוי להשפיע באופן משמעותי על קבלת החלטות הנוגעות

להשקעה בניירות ערך, זאת מנקודת מבטו של 'המשקיע הסביר' (ראו למשל: ע"א 7657/17 ר"ח חן ברדיצ'ב בתפקידו כנאמן על הסדר הנושים של פויכטונגר תעשיות בע"מ נ' פויכטונגר, פסקה 208 (18.06.2020); עניין ברנוביץ, בעמוד 837-837).

61. בתוך כך נפסק, למשל, כי מחלה נפשית בה לקה יושב-ראש דירקטוריון של חברה ציבורית מהווה מידע מהותי (ע"א 1928/93 רשות ניירות ערך נ' גבור סברניה מפעלי טקסטיל בע"מ, פ"ד מט(3) 177, 190 (1995); ראו והשוו: חנס, בעמוד 1179, ה"ש 22) וכך גם הדוגמא של הגשת כתב אישום נגד נושא משרה, הוזכרה בעבר בספרות, ככזו המחייבת את הגשתו של דיווח מיידי בהתאם לתקנה 36(א) לתקנות ניירות ערך – "אם הגשת כתב האישום עלולה לפגוע בתפקוד הנאשם בתפקיד" (מוטי ימין ואמיר וסרמן תאגידים וניירות ערך 518 (2006) (להלן: ימין ווסרמן)).

62. בכל הנוגע לחברות פרטיות, הנחת המוצא היא כי עוצמתו של כשל השוק האמור פחותה. אולם, אין באמור כדי לגרוע, ולו במלוא הנימה, מחשיבותו של עקרון הגילוי הנאות – גם במערך היחסים שבין החברה לבין בעלי מניותיה, בחברות אלו. ההפך. העובדה כי 'עיניה המפקחות' של הרשות ושל שוק ההון, לרבות השחקנים 'המתוחכמים' שפועלים בו, אינן מתבוננות על הנעשה בחברות אלו, אך מדגישה את החשיבות של זרימת מידע – אמין – גם בהן. בתוך כך, המשפט הפרטי ועקרונות היסוד עליהם הוא מושתת, הם אשר נועדו להבטיח את אותו עקרון גילוי בין החברה לבין משקיעיה – וכך גם עקרון תום הלב החוצה שתי וערב את מערכות הדינים כולן (ראו למשל: ע"א 2274/21 מור נ' אלעד ישראל מגורים בע"מ, פסקה 46 (01.01.2023)). עינינו הרואות, כי התכלית של עקרון הגילוי הנאות כוחה יפה גם כשאין המדובר בחברה ציבורית (אף אם חובת הגילוי לא חלה במלוא עוזה) – שכן גילוי נאות נדרש לשם הגנה על המשקיעים וקיום מסחר תקין, גם בחברות אלו (ראו והשוו: ע"א 218/96 ישקר בע"מ נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, פסקה 27 (21.08.1997)).

63. בהתייחס לנסיבות ענייננו, דווקא כאשר הדבר נוגע לתאגיד העוסק בתחומים עסקיים המבוססים על אמון אישי – פשיטא כי בעלי עניין בה, כמו למשל משקיעים, מעוניינים להתוודע לחשדות ואישומים חמורים נגד נושאי משרה בכירים בה (ראו והשוו: רע"פ 4898/17, בפסקה 14; בש"פ 5153/04 פלוני נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד נח(6) 933, 938 (2004); ימין ווסרמן, בעמוד 518).

64. מכל אלה, ואף מבלי להכריע בשאלה האם סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט חל גם במצב בו עלול להיגרם נזק חמור לצדדים שלישיים, סבורני כי טענה לפיה איסור פרסום שמו של המערער נדרש על מנת להגן על המשקיעים בקרן, אינה יכולה לעמוד. שכן אף ללא קיומה של חובת הגילוי מכוח דיני ניירות ערך, ברי כי הסתרתו של מידע

זה אינה בטובתם של המשקיעים ואף אינה בטובתו של השוק באופן רחב יותר, שכאמור – זרימת מידע שוטף היא 'סם החיים' שלו (עניין ביטון, בפסקה 53). די בכך לענייננו אנו.

65. הערה אחרונה בהקשר זה. לא אחת, כעולה מהפסיקה שהוזכרה לעיל, פונים לבית המשפט נאשמים וחשודים בבקשה לאיסור פרסום שמם – כשבפיהם הטענה כי תפקידם, משרתם או פרסומם, הם כשלעצמם, מצדיקים היעדרות לבקשה (ראו: פסקה 37 שלעיל). טענה זו נדחתה פעם אחר פעם על ידי בית משפט זה, והיא נדחית גם בנסיבותיו של המערער בענייננו. שכן, ידעו כל אותם נאשמים וחשודים – "אנשים רמי מעלה אינם נמצאים מעל הדין, והאזרח הפשוט אינו נמצא מתחתיו" (בג"ץ 8949/22 שיינפלד נ' הכנסת, פסקה 40 לחוות דעתו של השופט א' שטיין (18.01.2023)). הכול שווים בפני החוק ובית משפט זה לא יתן לעניינם של אנשים 'רמי מעלה' עדיפות על פני ענייניו של כל אדם אחר. כך בכלל, וכך כאמור גם בענייננו.

סוף דבר

66. בהתאם לכל האמור לעיל – הערעור נדחה.

67. בשל סמיכות הזמנים למועד פקיעת הצו, הנני מורה על הארכת צו איסור הפרסום בשבוע ימים, עד ליום 07.02.2024.

ניתן היום, כ' בשבט התשפ"ד (30.1.2024).

ש ו פ ט